

האשה תוקפת

עדה בניציוני בבית המספס. כאשר הבחינה בצלם העתה נות פאול גולדמן, שהתכוון לצלמה (ימין), התנפלה עליו באגרופיה, בנסותה לשבור את המצלמה.

שכנו, "אני מסתכל מבעד לחלונות הבתים על מנת לצייר". על סמך טענה משונה זו שוחרר בניציוני פעם נוספת, מבלי שתפתח חקירה מקפת על נסיבות מעצרו והסיבות שהביאו צייר חובב להסתכל מבעד לחרכי תריסים וזים בשעות לילה.

★ ★ ★

כסף מזומן, זהב ותכשיטים

בפעם הראשונה נתגלו מקורות "פר-נסתו" של בניציוני בחדר החקירות של מטה מחוז תל-אביב. ההודאות שנשפכו על השולחן היו מדהימות: בניציוני הודה בזו אחר זו בביצוע 160 פריצות במשך ארבעה שנים האחרונות. "את כל הפריצות ביצעתי בעזרת מברג וכפפות", הסביר בפשטות ל"חוקרי, כשהוא מלחה כל הודאה בצחוק פרוץ.

בתחילה, סרבו החוקרים להאמין, אולם משייפ בניציוני פרטיפרטים על כל פריצה ופריצה, ואחרי שהחוקרים הישו את הודותיו לתיקי הפריצות הבלתי סגורים שנמ-צאו בארכיון הענף הפלילי, הוברר כי אמנם ביצע בניציוני את כל הפריצות בהן הודה עד היום.

הצייר החובב והשרטט המוכשר, היה גם פושע מושלם. מבלי להעזר באיש, היה בניציוני יוצא בשעות הלילה המוקדמות לידרות הרובעים העשירים של תל-אביב, פורץ את דלתות המרפסת או את חלונות התריסים בעזרת מברג. על פי רוב, היו הדירות הנפרצות דירותיהם של מכריו וידידיו הרבים.

השיטה החביבה עליו: הוא היה מזמין ידידים עשירים למסיבה בביתו, נעלם במשך הערב לשעה קלה, פורץ לדירת אחד מן משתתפים במסיבה, בהיותו בטוח כי האיש לא יפתיעו במלאכתו.

השלל היה תמיד אחיד: בניציוני לקח רק כסף מזומן, זהב ותכשיטים. את הכסף היה מכניס לחשבון הבנק שלו, את התכשיטים והזהב היה מוכר לצורפים שהיו מתיכים אותם מיד.

כשהצטבר בידי בניציוני שלל של פריצות מוצלחות אחדות ומשלא הצליח להפטר מן השלל, היה הצייר יוצא למסע קצר לחוץ-לארץ, ממנו היה חוזר תמיד עם מתנות שופעות לכל מכריו.

"חלק גדול מן השלל מכרתי לשכני, הי צורף יעקוב כהן, מסר בניציוני בעדותו במשטרה. השוטרים יצאו מיד לדירה הסמוכה לדירת בניציוני, אסרו את יעקוב כהן ואשתו. כך השתלב גם הצורף מרחוב המלך גיורג בתל-אביב בסיפור הבלשים הגדול של יש-ראל בניציוני.

★ ★ ★

נקמה אישית או האמת כונה?

יום אחר אחרי שהוציא שופט השלום יוסף זוהר פקודת מעצר נגד הצורף

המהלומות על גבו. הקהל, שהיה נוכח במקום, עצר את האשה, צעק לעומתה: "מי אשם שבעלך הוא גנב?" עדה לא הביעה עד כה שום רצון למכור את הבית, הרשום על שמה, כדי לחזור לקורבנות הצייר-הגנב לפחות חלק מערך הגניבות הרבות שביצע אצלם.

החברה עצמה נהגה השבוע בבניציוני כי כפפות של משי. תחילה ביקשה המשטרה להסתיר את שמו, אך היא בעצמה נתנה רמזים כה רבים לעתונות על "הצייר", עד שרבות ידעו כעבור יום את זהותו של "י.ב.". המסתורי נהרו בשבת לארמונו כי יהודים אדוקים העולים לרגל להרציון. "מיבצע פירסום זול של המשטרה" אמר השופט בועם, וביטל את איסורי-הפירסום אף מבלי לשמוע את הצדדים.

ספק מתוך נסיון להתאבד, ספק מתוך תאו-נה בעקב המעקה הנמוך בגובה של 80 סנטימטר בלבד, התעורר כהן אחרי שעה ארוכה על שולחן הניתוחים בבית החולים בתל-השומר.

★ ★ ★

הווידה על שם האשה

אפילו חלק אחד מן השלל הרב שבניציוני הצליח לגנוב מתוך 160 הדירות שפרץ בשנים האחרונות, לא יכלה המשטרה לתפוס ולהחזיר לבעליו. בניציוני, שהחל להתנהג בשעת החקירה כבלתי שפוי בדעתו, גיהל את עסקיו האפלים דחקא בשכל רב: הוא השקיע את הכסף שגנב בבנין החילה המפוארת, בשעה שאת הוזהב והתכשיטים התיך או מכר בארצות אחרות.

"בעלי הוא קרבן החברה", ניסתה אשתו של בניציוני להטיל את האשמה על אגודת הציירים, שלא רצתה לקבל את בעלה כחבר, על המוויאון, שלא רצה להציג את תמונתו, או על משרד הדואר, שלא רצה להדפיס את ההצעות ששרטט לבלולים חדשים, "הוא אינו אשם במה שעשה. אחרים עשו לו את כל זה".

ההסבר הצדקני היה קלוש למדי. מה שלא יכלה אשתו של בניציוני להסביר היתה העובדה שבעלה דאג לרשום כל חלק של רכוש שהיה לו, כולל החילה שעמדה עדיין בבנינה על שמה שלה. "אני לא התעניינתי בעסקיו של בעלי", אמרה האשה.

הנאשם

בניציוני (ימין) מדבר באולם בית המספס עם פרקליטו, עורך-הדין גינזבורג, שעה קלה לפני שהוצאה נגדו פקודה למעצר נוסף של עשרה ימים, להמשך החקירה. המון רב צבא על דלתות בית-המספס, התפרץ בכוח אלולם.

ברחוב

צולם בניציוני עת יצא מן המספרה, שם התנגד לתת שמירת שני בלשים, שקם ורציני.